

Langvarig folkekrig er ikke en universell strategi for revolusjon – Del 1

Vi publiserer her første del av oversettelsen av Maoist Communist Union sin tekst «Langvarig folkekrig er ikke en universell strategi for revolusjon». (<https://www.bannedthought.net/MLM-Theory/StrategyAndTactics/MP-PPW-is-not-a-universal-strategy-for-revolution-180119.pdf>) Del 1 handler om Maos strategi langvarig folkekrig og hvordan denne strategien var tilpassa forholdene i Kina.

Langvarig folkekrig (PPW) har blitt fremmet som en universell strategi for revolusjon de siste årene til tross for at dette direkte motsier Maos konklusjoner i hans skrifter om revolusjonær strategi. Mao understreket at PPW var mulig i Kina på grunn av den semi-føydale naturen til det kinesiske samfunnet, og på grunn av antagonistiske splittelser i det hvite regimet som omringet de røde baseområdene. Grunnleggende analyse viser at strategien ikke kan brukes i USA eller andre imperialistiske land. Til tross for dette hevder talsmenn for PPWs universalitet at dette er et sentralt prinsipp i maoismen. I dette dokumentet tilbakeviser vi disse påstandene, og skisserer en revolusjonær strategi basert på en analyse av de konkrete forholdene i den amerikanske staten.

Etter vårt syn har forvirring rundt grunnleggende spørsmål om revolusjonær strategi, og mangel på kjennskap til Maos skrifter om den faktiske strategien til PPW, ført til veksten av dogmatiske og ultra-«venstre» tendenser i den amerikanske maoistbevegelsen. Noen er uvitende om kampen i det kinesiske kommunistpartiet (KKP) mot Wang Ming, Li Lisan og andre dogmatikere. Som et resultat setter de sammen Maos kritikk av strategien mot et stort revolusjonsopprør i Kina med en

kritikk av opprør som en strategi for revolusjon generelt. Noen tar til orde for dannelsen av baseområder og for geriljakrigføring i imperialistiske land, mens andre avviser PPW som en konkret revolusjonær strategi, og reduserer den til en abstrakt generalitet eller et symbol for fokoistisk((vår merknad: <https://en.wikipedia.org/wiki/Foco>)) væpnet kamp. Mange har også ukritisk akseptert alt Gonzalo – den fengslede formannen for Kommunistpartiet i Peru (PKP) – noensinne har sagt. Andre er negativt påvirket av den småborgerlige eventyrismen til Revolutionary Communist Party of Canadas (PCR-RCP) tidlige dokumenter.((Vi sier dette med henvisning til deres tidligere dokumenter, fordi den nylige splittelsen har ført til to fraksjoner, en konsolidert til venstreeventyrismen og en til høyreopportunisme))

Vårt syn er at PPW ikke er en universell strategi for revolusjon. I stedet tror vi at revolusjonære i imperialistiske land må gjøre lovlig og ulovlig arbeid nå for å bygge styrken til proletariatet og for å fremme dannelsen av et maoistisk parti som vil være grunnleggende for å fremskynde utviklingen av en landsomfattende revolusjonær situasjon. Et prinsipielt maoistisk parti vil da kunne koordinere en rekke opprør i større byer, ta statsmakten og etablere proletariatets diktatur. Vårt håp med å skrive dette dokumentet er å avklare noen misoppfatninger og, ved å gjøre det, klargjøre grunnlaget for prinsipiell enhet blant de som ikke er konsolidert til en dogmatisk tilnærming til revolusjonær politikk og kamp.

Vi vil begynne med å diskutere Maos skrifter om PPW og hans kamp mot dogmatikere i sin tid. Vi håper å gjøre det kan klargjøre det faktiske innholdet i PPW som en revolusjonær strategi. Vi vil deretter undersøke og kritisere teoriene til visse grupper og individer som hevder at PPW er universell. Vi vil avslutte med en kort presentasjon av våre syn på maoistisk strategi for revolusjon i USA.

Maos skrifter om langvarig folkekrig

I løpet av den kinesiske revolusjonen utviklet Mao og andre i KKP en ny revolusjonær strategi, tilpasset de spesifikke forholdene i det kinesiske samfunnet. På den tiden var Kina et semi-føydalt, semi-kapitalistisk og semi-kolonialistisk land. Det var store motsetninger mellom by og landsbygd. Viktigere var det at på den tiden bodde det store flertallet av befolkningen på landsbygda, og statens militære styrker var stort sett konsentrert i urbane områder. Gjennom en detaljert undersøkelse av disse konkrete forholdene, og gjennom å analysere feilene til opprørene i 1927 i Shanghai, Guangzhou og Nanchang, kom Mao til den konklusjon at det var behov for å bygge landlige baseområder og øke makten derfra.

Som sentralkomiteen for det kommunistiske partiet i India (maoist) – heretter referert til som CPI (maoist) – sa i et nylig dokument:

Den store marxistiske læreren Mao brukte begrepet ulik utvikling i imperialismen på de spesifikke (semi-føydale, semi-koloniale, koloniale) forholdene i Kina. Han sa at landsomfattende frigjøring ikke er mulig på en gang, og fant ut veien til en langvarig folkekrig, der landsomfattende suksess ville oppnås ved å strekke seg fra et baseområde i det enorme tilbakeliggende landlige området hvor fienden er svak til mange baser. Områder, som strekker seg fra små områder til utvidede områder og frigjør dermed først landlige områder og til slutt omkranser og griper byene. ((Central Committee of CPI (maoist), «CPI (maoist) on the Great Proletarian Cultural Revolution,» People's War, nr. 11, s. 28. Tilgjengelig her: [http://www.bannedthought.net/India/People'sWar-CPI\(Maoist\)/PW11-March2017-Eng-View.pdf](http://www.bannedthought.net/India/People'sWar-CPI(Maoist)/PW11-March2017-Eng-View.pdf)))

CPI (maoist)

Fra dette kan vi se at det var på grunn av den spesielle situasjonen i Kina at samtidige landsomfattende opprør – slik som skjedde under oktoberrevolusjonen – ikke var en levedyktig strategi for revolusjon på den tiden. Disse forholdene gjorde ikke revolusjonen i Kina umulig; i stedet krevde de utviklingen av en ny revolusjonær strategi tilpasset de semi-føydale, semi-koloniale, semi-kapitalistiske forholdene i Kina. Det var på dette grunnlaget Mao utarbeidet strategien til PPW. Dette innebar å bygge revolusjonære baseområder på landsbygda, der reaksjonære krefter hadde problemer med å projisere militær makt, nærme seg militært arbeid som en politisk oppgave, og engasjere seg i en langvarig konflikt slik at den relative svakheten til revolusjonære krefter kunne snus til den motsatte, relativ styrke. KKP omringet til slutt byene og vant landsdekkende seier i 1949. De objektive forholdene tilpasset PPW eksisterer imidlertid ikke overalt i verden, spesielt i imperialistiske land hvor de militære styrkene til de herskende klassene lett kan settes inn hvor som helst i landet i løpet av timer, hvor det er et relativt godt utrustet politi i alle unntatt de mest avsidesliggende områdene, og hvor infrastruktur for transport og kommunikasjon er godt utbygd og omfattende.

Hvorfor er det at rød politisk makt kan eksistere i Kina?

I dokumentet hans fra 1928 «Hvorfor er det at rød politisk makt kan eksistere i Kina?» uttalte Mao:

«Den langsiktige overlevelsen i et land med ett eller flere små områder under rød politisk makt fullstendig omkranset av et hvitt regime er et fenomen som aldri har forekommet noe annet sted i verden. Det er spesielle årsaker til dette uvanlige fenomenet. Den kan eksistere og utvikle seg bare under visse forhold.»(Mao, "Why is it That Red Political Power Can Exist in China?", MZSW, vol 1., p 63- 72. available

at:

https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume1/mswv1_3.htm))))))

Mao Zedong

Mao uttalte også at «den [rød politisk makt] kan ikke forekomme i noe imperialistisk land eller i noen koloni under direkte imperialistisk styre.» Denne tilbakevisningen av muligheten for å utvikle røde baseområder (som er grunnlaget for PPW) i et imperialistisk land gjør det klart at, at etter Maos mening, var PPW ikke en universell strategi for revolusjon, men snarere en strategi som var egnet til de spesielle forholdene i Kina på 1920-1940-tallet.

Noen har brukt senere historiske erfaringer som viste at røde baseområder kan eksistere i kolonier og nykolonier under direkte imperialistisk styre, for å si at Maos syn på at PPW ikke er mulig i imperialistiske land også er feil. ((For avklaring om dette, se fotnote #7 i Hvorfor kan det finnes rød politisk makt

i Kina? «Under andre verdenskrig ble mange koloniland i øst som tidligere var under imperialistisk styre av Storbritannia, USA, France og Nederland okkupert av de japanske imperialistene. Ledet av deres kommunistpartier, massene av arbeidere, bønder og det urbane småborgerskap og medlemmer av det nasjonale borgerskapet i disse landene utnyttet de motsetningene mellom britiske, amerikanske, franske og nederlandske imperialister på

den ene siden og de japanske imperialistene på den andre, organiserte en bredt forent [front] mot fascistisk aggresjon, bygget anti-japanske baseområder og ført bitter geriljakrig mot japanerne. Dermed begynte den politiske situasjonen som eksisterte før andre verdenskrig å endre seg. Da de japanske imperialistene ble drevet ut av disse landene ved slutten av den andre verdenskrigen, forsøkte imperialistene i USA, Storbritannia, Frankrike og Nederland å gjenopprette deres

kolonistyre, men etter å ha bygget opp væpnede styrker med betydelig styrke i løpet av krigen mot Japan, nektet disse folkene å vende tilbake til slik det var før. Dessuten ble det imperialistiske systemet i hele verden dypt rystet fordi Sovjetunionen hadde blitt sterke, fordi alle imperialistiske makter, unntatt USA, enten ble styrtet eller svekket i krigen, og til slutt fordi den imperialistiske fronten ble brutt i Kina da den kinesiske revolusjonen seiret. Dermed er det, omtrent som i Kina, blitt mulig for folkene i alle, eller i det minste noen, av kolonilandene i øst å opprettholde store og små revolusjonære baseområder og revolusjonære regimer over lang tid, og å føre langsiktige revolusjonære kriger for å omringe byene fra landsbygda, og deretter gradvis for å avansere for å ta byene og vinne landsdekkende seier. Synspunktene kamerat Mao Tse-tung hadde i 1928 om spørsmålet om å etablere uavhengige regimer i kolonier under direkte imperialistisk styre har endret seg som et resultat av endringene i situasjonen.»))

Historisk erfaring har vist at PPW er en vellykket revolusjonær strategi, selv i et land under direkte kolonistyre, men det er ingen historisk erfaring med å lykkes med å gjennomføre PPW i et imperialistisk land. Videre viser erfaringene fra urbane geriljaer((For eksempel refererer PCR-RCP til og opprettholder erfaringene til italienske røde brigader og belgiske kommunistiske kjempende celler (communist Combatant Cells□□□□□□: CCC) som positive eksempler på at urban geriljakrig kan være vellykket. Vi diskuterer dette mer nedenfor i dette dokumentet. Også jfr. PCR-RCP sitt dokument□□□□□□ Protracted People's War is the Only Way to Make Revolution, tilgjengelig her: <http://www.pcr-rcp.ca/old/en/pwd/1e.php□□□□□□□□>)) og lignende strategier at forsøk på å anvende PPWs strategi på særegenhetene til et imperialistisk land bare vil føre til katastrofe.((Noen peker på venstre-eventyrgruppene i Europa som de røde brigader og Red Army Fraksjon som eksempler på PPW i et imperialistisk land, men vi er uenige i denne

vurderingen. Ser man bort fra det faktum at disse gruppene bare så svært begrenset suksess i massekamper eller i deres militære kampanjer, er deres strategi mer nøyaktig kalt urban geriljakrigføring, og har i utgangspunktet ingenting til felles med strategien til PPW som ble praktisert av KKP. Vi diskuterer dette mer detaljert nedenfor))

I Kina på den tiden, som i India og Filippinene i dag – ga mangelen på utvikling av produktive styrker på landsbygda (spesielt veier og andre transportmetoder) reelle hindringer for reaksjonære styrkers evne til å utplassere militærmakt for å knuse militæret og politisk makt i de røde geriljaområdene. ((Den indiske staten jobber for tiden aktivt med å bygge vei, jernbane og kommunikasjonsinfrastruktur som en sentral del av dens omfattende krig mot folket. «For å plyndre naturressurser i bevegelsesområdene og bidra til rask skifting av styrker i undertrykkende operasjoner har sentralstyret utvidet vei- og jernbanelinjer siden 2009. De siste to årene har de også utviklet kommunikasjons- og informasjonssystemer. I ordningen med å legge 5477 km med statlige og nasjonale hovedveier, ble 3887 km med vei fullført i fjor.» fra Folkets krig, nr. 11, s. 128.))

Som det imidlertid er blitt sagt, i et imperialistisk land som USA kan politiet, nasjonalgarden og hæren utplasseres til enhver del av landet i løpet av få timer. Denne virkeligheten hindrer utviklingen av røde basisområder. Som Mao påpeker, «det er definitivt umulig å skape et uavhengig regime, enn si et uavhengig regime som er holdbart og vokser daglig, med mindre vi har regelmessige styrker med tilstrekkelig styrke.» Gitt styrken, koordineringen og treningen til de undertrykkende styrkene i et land som USA, tuller vi oss selv hvis vi tror vi kan samle en slik styrke og holde et baseområde uten å bli knust.

Om langvarig krig

Mange siterer Maos dokument fra 1938 «Om den langvarige krigen» til støtte for sine påstander om at PPW er en universell revolusjonær strategi. («Om den langvarige krigen» var opprinnelig en serie forelesninger som Mao holdt i Yenan i 1938. Mao, On Protracted War, Mao Zedong's Selected Works (MZSW) vol. 3, s. 113-194. De er tilgjengelig i fulltekst online [her: https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selectedworks/volume-2/mswv2_09.htm](https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selectedworks/volume-2/mswv2_09.htm)))

Maos dokument er en lang og svært dyptgående analyse av den anti-japanske krigen, som viser hvordan de konkrete forholdene i både Japan og Kina dikterte at motstandskrigen mot Japan ville bli langvarig, at den ville bli vanskelig og lang, men at Kina kunne vinne – til tross for disse hindringene. Det er ingenting i dette dokumentet som sier eller antyder at PPW er en universell strategi for revolusjon. Som Maos analyse viser, var det de spesifikke forholdene under den anti-japanske krigen i det semi-føydale, semi-koloniale, semi-kapitalistiske Kina, som gjorde PPW til en levedyktig strategi for motstand og revolusjon. Selv om det absolutt er lærdom i dette dokumentet som gjelder all krigføring og alle revolusjonære kamper – og derfor er universelle – er dette ganske annerledes enn at strategien til PPW skulle gjelde overalt, uavhengig av de objektive forholdene. Vi vil forsøke å gi klarhet i denne saken gjennom en detaljert analyse av On Protracted War.

Mao skrev Om den langvarige krigen for å utfordre to utbredte og ukorrekte teorier som var utbredt i Kina på den tiden: teorien om nasjonal underkastelse og teorien om rask seier. Den tidlige teorien mente at det ikke var grunnlag for Kina å vinne krigen mot Japan, og konkluderte fra dette med at det beste å gjøre ville være å overgi seg til Japan. Den sistnevnte teorien mente at Kina var klar til å vinne seier etter seier mot de invaderende japanske styrkene, og

konkluderte derfor med at KKP burde sette i gang en stor offensiv, og forplikte sine styrker til et fullstendig angrep for å drive Japan fra Kina i ett slag. Begge disse teoriene var feil. Tilhengerne av «nasjonal underkastelse» så bare den nåværende styrken til det japanske militæret og de tekniske svakhetene til de kinesiske styrkene – de ignorerte den progressive karakteren til Kinas sak, grunnlaget for å forene hele Kina mot Japan, og den enorme befolkningen i Kina. På samme måte så tilhengerne av «rask seier» bare seier i spesifikke kampanjer eller kamper, og på grunn av denne subjektivismen klarte de ikke å gjøre en nøyaktig vurdering av fiendens styrke.

Selv om teoriene evaluerte den relative styrken til Japan og Kina forskjellig, delte de en felles feil: de så situasjonen ensidig og subjektivt, så bare på noen aspekter og ignorerte eller avfeide andre. Å gjøre det fører nødvendigvis til feil, fordi «hvis vurdering ikke stemmer overens med virkeligheten, kan handling ikke oppnå sitt mål.» ((Fra delen av On Protracted War med tittelen «The Theory of National Subjugation is Wrong and the Theory of Quick Victory is Likewise Wrong»))

Våre samtidige dogmatikere vil gjøre klokt i å lære av Maos kritikk av disse to teoriene, men de er for opptatt med å snakke om den såkalte «universaliteten til PPW» til å reflektere over det dialektiske forholdet mellom kampene i Maos tid og vår situasjon i dag. I stedet – og omtrent som dogmatikerne på Maos tid – opphever de det dialektiske forholdet mellom det universelle og det spesielle, og gjør i stedet marxismen til et foreldet dogme som de prøver å mekanisk anvende på sin situasjon. Dette kan ikke annet enn å føre til katastrofe.

For å unngå slike feil må vi huske at Mao skrev om den spesifikke situasjonen i Kinas motstandskrig mot Japan, og fra denne analysen trakk konklusjoner om krigens utvikling og hva som var nødvendig for å oppnå seier. Maos analyse og konklusjoner er spesielle for de spesifikke forholdene under

den anti-japanske krigen, men gjennom en dialektisk materialistisk tilnærming kan vi bruke noen av disse lærdommene på vår egen situasjon. ((En dialektisk materialistisk tilnærming til å analysere tidligere revolusjonære kamper er basert på en konkret studie av deres særtrekk for å trekke frem de universelle lærdommene fra disse kampene. I motsetning til dette hopper dogmatikere over dette trinnet og forkynner tidligere revolusjonære erfaringer «universelle» uten å bry seg om å undersøke deres særegenheter.))

Dette er ganske annerledes enn tilnærmingen til våre samtidige dogmatikere som søker å anvende PPW-strategien i imperialistiske land «uavhengig av objektive forhold».

En slik leksjon fra «Om den langvarige krigen» som er relevant for vår spesielle situasjon – til tross for forskjellene med det okkuperte Kina – er forholdet mellom en politisk organisasjon, massene og folkets fiender. Mao sier at:

Mange tror at det er gale metoder som skaper anstrengte forhold mellom offiserer og menn og mellom hæren og folket, men jeg sier alltid til dem at det er et spørsmål om grunnleggende holdning (eller grunnleggende prinsipp), om å ha respekt for soldatene og folket. Det er fra denne holdningen de ulike politikkene, metodene og formene oppstår. Hvis vi går bort fra denne holdningen, vil politikken, metodene og formene helt sikkert være feil, og forholdet mellom offiserer og menn og mellom hæren og folket vil garantert være utilfredsstillende. Våre tre hovedprinsipper for hærens politiske arbeid er for det første enhet mellom offiserer og menn; for det andre, enhet mellom hæren og folket; og for det tredje, oppløsningen av fiendtlige styrker. For å anvende disse prinsippene effektivt, må vi starte med denne grunnleggende holdningen med respekt for soldatene og folket, og respekt for krigsfangers menneskeverd når de har lagt ned våpnene. De som tar alt dette som en teknisk sak og ikke en grunnholdning, tar virkelig feil, og de bør korrigere sitt

syn.((Fra On Protracted War, del: "The Army and the People are the Foundation of Victory"))

Vi i USA er for tiden ikke engasjert i væpnet konflikt med staten, men disse punktene er fortsatt svært relevante for vårt arbeid. Mao viser hva grunnlaget for politisk og militær suksesser er: først og fremst organisasjonens interne enhet og proletariske prinsipper, for det andre forholdet mellom denne organisasjonen og massene, og for det tredje organisasjonens evne til å beseire fienden. Disse punktene gjelder i militær konflikt like mye som i organisering av arbeidsplasser og nabolag. Det er bare ved å bygge en prinsipiell politisk enhet i vår organisasjon, dyrke en folkvennlig orientering og knytte dype bånd med massene at det er mulig å vinne seire i politisk kamp.

Det er viktig å merke seg at Mao lister opp «oppløsning av fiendtlige styrker» som det tredje nøkkelprinsippet for hæren. Han underordner denne oppgaven behovet for enhet i hæren og behovet for enhet mellom folket og hæren. Dette gjenspeiler ikke en vilkårlig ordre, men i stedet en materialistisk analyse av grunnlaget for å bekjempe fienden: Prinsipiell enhet i hæren og med folket er en forutsetning for å ødelegge fienden. «Venstre»-eventyrgrupper som feilaktig kaller sine fantasier om urbane geriljakrigføringskampanjer PPW har helt glemt eller gått glipp av dette punktet. De legger primær vekt på det militære aspektet av arbeidet deres og henviser massene til en sekundær rolle. Dette representerer en grunnleggende småborgerlig og folkefiendtlig orientering.((For et typisk eksempel, se PCR-RCPs negasjon av viktigheten av åpne masseorganisasjoner før en griper makta i en by via opprør – som de refererer til som strategisk likevekt i PPW i et imperialistisk land: «Den største forskjellen i bruken av langvarig folkekrig i imperialistiske land er varigheten av hvert av dets forbigående trinn og deres innhold. I et undertrykt land kan geriljakrigføring forbli i lang tid på stadiet av strategisk likevekt fordi det kan hvile på stabile

baseområder. I et imperialistisk land består denne fasen av øyeblikket når geriljaer og de revolusjonære massene konsentrerer sine styrker for å sette i gang et opprør for å ta besittelse av en storby som vil tillate masseorganisasjoner å slå solid og permanent rot (på åpen basis). Denne perioden markerer overgangen mellom strategisk defensiv og strategisk offensiv.» fra, Langvarig folkekrig er den Eneste måten å gjøre revolusjon på. Vi diskuterer PCR-RCP mer detaljert nedenfor))

Et annet nøkkelpoeng som Mao diskuterer i On Protracted War er behovet for å samkjøre tenkning og handling. Dette gjelder helt klart uavhengig av om PPW benyttes som en revolusjonær strategi. Mao sier at:

Ideer osv. er subjektive, mens gjerninger eller handlinger er det subjektive omsatt til det objektive, men begge representerer den dynamiske rollen som er særegen for mennesker. Vi kaller denne typen dynamiske roller «menneskets bevisste dynamiske rolle», og det er en egenskap som skiller mennesket fra alle andre vesener. Alle ideer som er basert på og tilsvarer objektive fakta er korrekte ideer, og alle handlinger eller handlinger basert på riktige ideer er korrekte handlinger. Vi må gi fullt omfang til disse ideene og handlingene, til denne dynamiske rollen. ((Fra «On Protracted War» del: "Man's Dynamic Role in War"))

Mao Zedong

Dette poenget kan virke åpenbart, eller enkelt, men det er faktisk et nøkkelaspekt av det dialektiske materialistiske verdenssynet. Hva vil det si å ha en revolusjonær tilnærming til å håndtere motsetninger? Hva vil det si å studere noe dypt og fra alle kanter? Ett aspekt av dette kan oppsummeres som «tør å tenke, våge å handle». Gjennom nøye refleksjon over vår praksis og over revolusjonær teori kan vi utvikle riktige ideer om vår situasjon, som styrer vår politiske handling. I

stedet for å resitere formler og vente på ordre, må vi alle «rynke øyenbrynene våre og tenke over det» slik at vi kan handle på en måte som fremmer saken til den proletariske revolusjonen, ellers vil ikke våre ideer samsvare med virkeligheten og våre handlinger vil ha dårlige resultater.

Fra dette burde det være klart at *On Protracted War* inneholder leksjoner for revolusjonær krigføring generelt, og leksjoner spesielt for den anti-japanske krigen. Den inneholder også noen lærdommer som har stor relevans for vår nåværende situasjon, til tross for at vi ikke fører en revolusjonær krig for tiden. Det faktum at det er lærdom som er relevant for vår situasjon betyr imidlertid ikke at alt som Mao skrev i *Om langvarig krig* gjelder vår situasjon, og det betyr heller ikke at PPW er en universell strategi for revolusjon. I stedet for å prøve å mekanisk bruke tidligere strategier på vår nåværende situasjon, må vi hente innsikt fra å studere revolusjonær historie. Tidligere revolusjonære har behandlet mange spørsmål som er relevante for nåtiden, men vi må også kjempe med mange spørsmål som er nye. Å relatere revolusjonær teori til vår nåværende situasjon på en dynamisk og levende måte, krever at vi griper tak i hvordan situasjonen vår forholder seg til tidligere situasjoner; hvordan det er forskjellig og hvordan det er likt.

For å avklare dette punktet er det nok å se på hvordan kamerater i CPI (maoist) anvender lærdommen fra den russiske revolusjonen på særtrekkene i kampen deres, til tross for at de følger en fundamentalt annerledes revolusjonær strategi enn de russiske kommunistene gjorde. I 2013 lanserte CPI (maoist) en kampanje for å «bolsjevisere» partiet og People's Liberation Guerrilla Army. Denne innsatsen var å stålsette kamerater «for å overvinne den vanskelige situasjonen og tilbakeslaget til bevegelsen» gjennom å arbeide for å forbedre «klassebevissthet, dedikasjon til revolusjon, sterk vilje, ofre seg selv og motet til den proletariske fortropp.» ((People's War, Nr. 11, s. 140□□□□□□)) I denne

kampanjen, jobbet CPI (maoist) jobber med å bruke erfaringene fra den russiske revolusjonen i deres spesielle situasjon, med fokus på behovet for disiplinerte profesjonelle revolusjonære. Som de uttrykker det:

Vi gjennomførte [bolsjeviseringskampanjen] med fokus på universaliteten til MLM, med den dialektiske forståelsen av at en revolusjonær bevegelse reiser gjennom mye flo og flo og til slutt lykkes, og vi konsentrerte oss om de tre store arbeidsstilene. Vi tok opp utdanning om teoretisk, politisk og organisatorisk forståelse i hele partiet for å bolsjevisere det. ((People's War, Nr. 11, s. 137))

CPI (maoist)

Kamerater i CPI (maoist) forstår tydelig viktigheten av å bruke universelle lærdommer fra revolusjonær historie til deres spesielle situasjon. Det samme kan ikke sies om dogmatikere som hevder at PPW er universell fordi noen av punktene fra On Protracted War gjelder vår situasjon. Denne feilaktige påstanden har blitt brukt for å støtte teorien om at væpnet propaganda og urban geriljakrigføring i imperialistiske land i ikke-revolusjonære situasjoner vil føre til dannelsen av urbane baseområder og frigjorte byer eller nabolag. ((Nøyaktig hvordan PPW vil utspille seg i et imperialistisk land varierer i uttalelsene til ulike samtidsdogmatikere. Dette er bare en generell oversikt over en artikkel, vil vi behandle den og andre mer i dybden i del 2 av denne artikkelen.))

Men som vi sa tidligere – det er en forskjell mellom at PPW er en universell strategi for revolusjon og noen aspekter av On Protracted War som kan brukes nå eller i en fremtidig revolusjonær krig. Det er nettopp denne distinksjonen dogmatikere arbeider for å skjule, noe som til slutt resulterer i en «alt er alt»-type sofisteri. Det absurde i denne tilnærmingen til teori er tydelig når våre dogmatikere

hevder for eksempel at den bolsjevikiske revolusjonen og den kinesiske motstandskrigen mot Japan begge var PPW-er fordi de begge er «langvarige prosesser». ((Bloggen Maosoleum kom med denne påstanden i en artikkel med tittelen «What is Protracted People's War?», tilgjengelig her: <https://maosoleum.wordpress.com/2013/10/07/what-is-protracted-peopleswar/>. PCR-RCP kommer med lignende påstander i «Mer om spørsmålet om å føre revolusjonær krig i de imperialistiske landene», her: <http://www.pcr-rcp.ca/en/archives/1164>. Denne typen posisjon har også blitt gjentatt av Joshua Moufawad-Paul (JMP) på hans blogg MLM Mayhem! mange ganger, for et representativt eksempel se: <https://moufawadpaul.blogspot.co.il/2012/02/on-protracted-peoples-war-as-universal.html>. Felles for disse teoretiseringer av PPW er en negasjon av dets konkrete innhold til fordel for en tåkete «universell anvendelighet.» PCR-RCP- og JMP-artikulasjonene diskuteres mer detaljert nedenfor. 18c.f.))

Dette poenget kan ikke uttrykkes sterkt nok: PPW, som fremsatt av Mao, er en konkret type revolusjonær krigføring, en som er initiert i innlandet til et land undertrykt av imperialismen, hvor rød politisk makt kan bygges til tross for omringing av en hvit regime, og hvor det er en halvføydal produksjonsmåte. Hvis man glemmer dette, inntar man faktisk posisjonen til de 28½ bolsjevikene (dogmatikerne på Maos tid). Det var de som insisterte på at det ikke var en vesentlig forskjell i forholdene mellom Russland i 1917 og Kina på 1920- og 30-tallet, og insisterte på at den samme generelle måten å drive revolusjonær kamp var passende for og mulig i begge situasjoner og alle andre nasjonale situasjoner, uavhengig av særpreg. Det faktum at de 28½ bolsjevikene sa at opprøret var den korrekte og universelle strategien og våre samtidige dogmatikere i stedet sier det samme om PPW, indikerer ikke fremadgående bevegelse. I stedet vil denne ompakkede dogmatismen bare føre til katastrofe, som et resultat av de kinesiske dogmatikernes strategi for urbane opprør i 1927 og fra den relaterte posisjonsstrategien som ble vedtatt til

forsvar av Jiangxi-Fujian-sovjeten i 1934. ((Maos kommentarer i intervjuet hans med Edgar Snow i Red Star Over China, s. 480-486: «I denne perioden gjorde vi to viktige feil. Den første var unnlåtelsen av å forene seg med Ts'ai T'ing-k'ai sin hær i 1933 under Fukien-opprøret. Den andre var adopsjonen av den feilaktige strategien med enkelt forsvar, som forlot vår tidligere manøvertaktikk. Det var en alvorlig feil å møte de langt overlegne Nanking-styrkene i posisjonskrigføring, når den røde hæren verken var teknisk eller åndelig på sitt beste.» s. 197. Snø diskuterer disse feilene mer detaljert i en sluttnote i 1968-utgaven av Red Star Over China. Spesielt understreker han den sentrale rollen som Stalin, Komintern og de 28½ bolsjevikene (i Russland, de ble også referert til som «Stalins Kina-seksjon») spilte i å undergrave Maos linje i løpet av denne perioden. Snow fremhever hvordan Otto Braun – deretter Komintern-representanten til Kina – og de 28½ bolsjevikene tok til orde for posisjonskrigføring mot Chiang Kai-Sheks femte utryddelseskampanje, og hvordan dette førte til den effektive ødeleggelsen av JiangxiFujian-sovjeten.))

De som sier at Om den langvarige krigen viser at PPW er en universell revolusjonær strategi, klarer ikke å forstå Maos forfatterskap. De tolker dokumentet som et dogme, og leser selektivt deler av det, ved å bruke en grunn og overfladisk analyse for å rettferdiggjøre sin posisjon. Maos dokument er et kraftig eksempel på en konkret analyse av en konkret situasjon, på å bestemme den primære motsetningen (mellom det kinesiske folket og de japanske fascistene), og på å utarbeide en linje for å løse denne motsetningen. Å organisere for revolusjon i et imperialistisk land som USA krever det samme av oss: gjennom engasjement i massekamper og utvikling av revolusjonære pre-partiformasjoner, må vi bygge opp et parti med et alllandsperspektiv, konkret analysere situasjonen på et nasjonalt nivå, og utarbeide en linje for å gjøre revolusjon her ved å anvende revolusjonær teori på våre konkrete forhold. On Protracted War har mye å lære oss om hvordan vi kan stole på massene, hvordan vi kan samkjøre tenkning og handling, og

hvor viktig det er å «tørre å tenke og våge å handle». Det den ikke gir oss er en ferdig plan for å gjøre revolusjon, eller et eneste fnugg av bevis på at PPW er en revolusjonær strategi tilpasset vår situasjon.

Mao om revolusjonær strategi i de imperialistiske landene

Som maoister bør vi ikke engasjere oss i boktilbedelse, og vi bør heller ikke ta alt som noen sier – selv en stor revolusjonær som Mao – som automatisk korrekt. I stedet bør vi studere argumentene som fremsettes grundig, og komme til konklusjoner om hvordan disse argumentene forholder seg til vår egen situasjon. ((Malcolm X holdt en tale i 1964 til en gruppe unge mennesker fra Mississippi som hadde reiste til New York hvor han oppsummerte denne ideen: «Noe av det første jeg tror unge mennesker, spesielt i dag, bør lære er hvordan de skal se for seg selv og lytte selv og tenke selv: Da kan du komme til en intelligent avgjørelse for deg selv. Hvis du har for vane å gå etter det du hører andre si om noen, eller gå etter hva andre tenker om noen, i stedet for å undersøke den tingen for deg selv og se selv, vil du gå vestover når du tror du skal østover, og du vil gå østover når du tror du går vestover. Denne generasjonen, spesielt av vårt folk, har en byrde, mer enn noen annen gang i historien. Den viktigste tingen som vi kan lære å gjøre i dag er å tenke selv. «Det er godt å holde vidåpne ører og lytte til hva alle andre har å si, men når du kommer for å ta en avgjørelse, du må veie alt du har hørt på egen hånd, og plassere det der det hører hjemme, og komme til en avgjørelse selv; du vil aldri angre på det. Men hvis du har for vane å ta det noen andre sier om en ting uten å sjekke det ut for deg selv vil du oppdage at andre mennesker vil få deg til å hate vennene dine og elske dine fiender. Dette er en av tingene som folket vårt begynner å lære i dag – at det er veldig viktig å tenke ut en situasjon selv. Hvis du ikke gjør det, vil du alltid bli manøvrert inn i

en situasjon hvor du aldri kjemper mot dine faktiske fiender, hvor du vil finne deg selv kjempe mot deg selv.» Fra Malcolm X Talks to Young People, s. 4. Tilgjengelig online her: <http://collections.mun.ca/PDFs/radical/MalcomXTalkstoYoungPeople.pdf>)

Vi har noen eksempler på Maos syn på spørsmålet om revolusjonær strategi i imperialistiske land, og det er viktig å vurdere hans argumenter. I 1938 uttalte han:

Maktvertakelse med væpnet makt, løsning av saken ved krig, er den sentrale oppgaven og den høyeste formen for revolusjon. Dette marxistisk-leninistiske revolusjonsprinsippet gjelder universelt, for Kina og for alle andre land.

Men mens prinsippet forblir det samme, kommer dets anvendelse av proletariatets parti til uttrykk på forskjellige måter i henhold til de forskjellige forholdene. Internt praktiserer kapitalistiske land borgerlig demokrati (ikke føydalisme) når de ikke er fascistiske eller ikke er i krig; i sine eksterne relasjoner er de ikke undertrykt av, men selv undertrykker andre nasjoner. På grunn av disse egenskapene er det oppgaven til proletariatets parti i de kapitalistiske landene å utdanne arbeiderne og bygge opp styrke gjennom en lang periode med rettslig kamp, og dermed forberede den endelige styrting av kapitalismen. I disse landene er spørsmålet et spørsmål om en lang juridisk kamp, om å bruke parlamentet som en plattform, om økonomiske og politiske streiker, om å organisere fagforeninger og utdanne arbeiderne. Der er organisasjonsformen lovlig og kampformen blodløs (ikke-militær). Når det gjelder krigsspørsmål, er kommunistpartiene i de kapitalistiske landene imot de imperialistiske krigene som føres av deres egne land; hvis slike kriger inntreffer, er disse partienes politikk å bekjempe de reaksjonære regjeringene i deres egne land. Den ene krigen de ønsker å kjempe er borgerkrigen de forbereder seg på. Men denne oppstanden og krigen bør ikke settes i gang før borgerskapet

virkelig blir hjelpeløst, før flertallet av proletariatet er fast bestemt på å reise seg i våpen og kjempe, og før massene på landsbygda gir villig hjelp til proletariatet. Og når tiden kommer for å sette i gang et slikt opprør og krig, vil det første skrittet være å erobre byene, og deretter rykke ut på landsbygda, og ikke omvendt. Alt dette har blitt gjort av kommunistpartier i kapitalistiske land, og det har blitt bevist korrekt av oktoberrevolusjonen i Russland.

Kina er imidlertid annerledes. Kjennetegnene til Kina er at hun ikke er uavhengig og demokratisk men semikolonial og semiføydal, at hun internt ikke har noe demokrati, men er under føydal undertrykkelse og at hun i sine eksterne relasjoner ikke har noen nasjonal uavhengighet, men er undertrykt av imperialismen. Det følger at vi ikke har noe parlament å benytte oss av og ingen lovlig rett til å organisere arbeiderne til streik. I utgangspunktet er ikke kommunistpartiets oppgave her å gå gjennom en lang periode med rettslig kamp før de starter opprør og krig, og ikke først å erobre storbyene og deretter okkupere landsbygda, men omvendt. ((Mao, Problems of War and Strategy, MZSW, Vol. 2, s. 219-220. Tilgjengelig online her: https://www.marxists.org/reference/archive/mao/selected-works/volume-2/mswv2_12.htm))

Mao Zedong

Selv om vi ikke er enige i alle aspekter av det Mao sier her, er det viktig at vi setter pris på den dialektiske metoden han benytter når han svarer på dette spørsmålet. Mao uttaler korrekt at «overtakelse av makt med våpenet makt [...] gjelder universelt». Det dialektiske forholdet mellom det spesielle og det universelle tilsier at vi bruker universelle leksjoner i henhold til de spesielle forholdene i landet der vi arbeider. Som en forlengelse av denne logikken, hevder Mao at PPW ikke er en levedyktig strategi i imperialistiske land. I semiføydale undertrykte land hvor befolkningen hovedsakelig er

landlig er det mulig å i utgangspunktet bygge den revolusjonære bevegelsen på landsbygda gjennom opprettelsen av røde baseområder som kan forsvares fra reaksjonære krefter.

I imperialistiske land krever organisering for revolusjon annen strategi og taktikk. Vi tror at Mao i sin uttalelse fra 1938 var feil når han argumenterte for at denne måten ville være en primært juridisk og parlamentarisk vei. ((Etter vårt syn reflekterer disse kommentarene om lovlig organisering i imperialistiske land den negative innflytelsen fra Kominterns mekaniske oppfatning av United Front, som vist ved deres tilnærming til folkefronten mot fascismen under andre verdenskrig. I 1935 starter Stalin og andre i Komintern å ta til orde for at kommunistpartier likviderer sitt politiske arbeid for å favorisere allianser med borgerlige demokrater og imperialister i opposisjon til fascismen. Samtidig som denne politikken identifiserte en korrekt allianse av fascistiske imperialistiske makter som hovedfiendene til verdens folk, tok den feilaktig til orde for en liberal enhet med borgerskapet i

ikke-fascistiske land. Kommunistpartier ble oppfordret/pålagt å underordne seg initiativ til borgerskapet i landet deres. Noen av de mest katastrofale eksemplene av denne politikken var i koloniale og semikoloniale land. Dette tok en spesielt forferdelig vending etter signeringen av den anglo-sovjetiske avtalen, i kjølvannet av dette beordret Komintern Indias kommunistiske parti (CPI) til å underordne seg seg til kommunistpartiet i Storbritannia. Fordi Storbritannia var nå en sovjetisk alliert i krigen mot Tyskland, ble CPI også oppfordret til å arbeide for å undergrave den antikoloniale nasjonale frigjøringsbevegelsen i India, og kadre gikk til og med så langt som å handle som informanter for den britiske koloniadministrasjonen om aktivitetene til nasjonal frigjøringskampen. jamfør Jan Myrdals beretning om dette i Red Star Over India: As the Wretched of the Earth are rising. Impressions, Reflections and Preliminary Inferences□□□□□□ (Delhi: Archana Das og Subrata Das, 2012),

s. 77-78, og hans kommentarer i *India Waits* (Chicago: Lake Vis Press, 1986) s. xii-xiii og 229-230. Myrdals bøker fokuserer mye på dette og andre spørsmål i den internasjonale kommunistbevegelsen, og inneholder mange viktige innsikter i suksesser og fiaskoer til folkefronten mot fascismen under andre verdenskrig.))

Dette aspektet ved vurderingen hans ble korrigert i hans fremtidige forfatterskap om emnet. Mao argumenterte imidlertid aldri for at PPW var en universell strategi for revolusjon. I imperialistiske land er en slik strategi ikke mulig, og vi vil i stedet måtte bygge styrker over lang tid for å forberede koordinerte opprør i mange byer over hele landet. Dessuten må måten vi organiserer oss for revolusjon og fører revolusjonær krig på utvikles basert på en pågående undersøkelse av forholdene i landet vårt. Dette er ikke en akademisk oppgave, men krever snarere konkrete analyser, studier av revolusjonær teori, involvering i politiske kamper over hele landet, og arbeid for å konsentrere massenes riktige ideer. Imidlertid, de som dogmatisk insisterer på at PPW er en universell revolusjonær strategi og derfor anvendelig i alle land, negerer det dialektiske materialistiske verdenssynet, og ved å gjøre det, negerer de viktigheten av å undersøke det spesielle ved deres nasjonale situasjon. Dette tilsvarer å se revolusjonær teori som evangelium i stedet for å forstå den som utledet av lærdom fra den lange historien med faktiske revolusjonære kamper verden over.

Noen tar til orde for at vi forkaster alt det Mao sa i sitatet ovenfor med den begrunnelse at han ba om en lovlig tilnærming til revolusjonær organisering i imperialistiske land. Disse forsøkene på å avfeie alt det Mao hadde å si, er fundert i et metafysisk verdensbilde, og de åpner døren til den dogmatiske påstanden om «universaliteten til PPW.» Metafysikerne som tar til orde for denne tilnærmingen kan ikke forstå det dialektiske forholdet mellom riktige og uriktige ideer. Mens majoriteten av det Mao sa i 1938 om krig og strategi var

riktig, var det sekundære aspekter som var feil. I stedet for å fullstendig negere det Mao sa i 1938 fordi visse aspekter var feil – og sette i stedet påstander om universaliteten til PPW – bør vi forene oss med det som er riktig i det han sa og være uenig i det som er feil.

Videre utviklet Maos syn på strategien for revolusjon i imperialistiske land seg over tid. I 1963, da han diskuterte strategien for revolusjon i imperialistiske land, uttalte Mao og andre at

For å lede proletariatet og det arbeidende folket i revolusjonen, må marxistisk-leninistiske partier mestre alle former for kamp og være i stand til å erstatte en form for en annen raskt etter hvert som kampens betingelser endres. Proletariatets fortrop vil forbli uovervinnelig under alle omstendigheter bare hvis den mestrer alle former for kamp – fredelig og væpnet, åpen og hemmelig, lovlig og ulovlig, parlamentarisk kamp og massekamp osv. Det er galt å nekte å bruke parlamentarisk og annet juridiske kampformer når de kan og bør brukes. Men hvis et marxistisk-leninistisk parti faller inn i legalisme eller parlamentarisk kretinisme, og begrenser kampen innenfor grensene som er tillatt av borgerskapet, vil dette uunngåelig føre til avkall på den proletariske revolusjonen og proletariatets diktatur. ((Fra "A Proposal Concerning the General Line of the International Communist Movement", et brev skrevet av sentralkomiteen i CPC til sentralkomiteen i CPSU i 1963. Tilgjengelig online her: <https://www.marxists.org/history/international/comintern/sino-soviet-split/cpc/proposal.htm>))

sentralkomiteen i CPC

Virkelighetens dialektiske natur, der utsagn er en blanding av riktige og uriktige ideer, forvirrer de som har et metafysisk verdenssyn. Fordi de ser ting som ensidige og rene, kan de ikke fatte motsigelsenes natur, og de antar at Maos

forfatterskap i 1938 var totalt feil. I stedet for dialektikk praktiserer de metafysikk. Disse menneskene antar at, sammen med Maos uttalelse om juridisk arbeid, bør vi også forkaste det han sa om behovet for opprør og (borger)krig som en vei til revolusjon i imperialistiske land. Vi ser ingen grunn til å gjøre dette, gitt at Maos konklusjon om revolusjonær strategi i imperialistiske land er basert på konkrete analyser og ikke har blitt motbevist i praksis. I stedet for å undersøke motsetningene som er på spill i imperialistiske land, lære av historien til tidligere revolusjoner, og utarbeide en linje for å utvikle revolusjonær politikk i deres situasjon, kommer våre samtidige dogmatikere med endeløse proklamasjoner om universaliteten til PPW.